

זיהיתי אותו שם מיד. וגם את המכונית. הוא עשה רושם שהענין לא איכפת לו. אחר-כך סיפרו לי שבהתחלה, כשהוא הגיע למסורה, הוא הודה מיד ברצח וגילה את הסיבה. אבל אחר-כך, כשהתחילו להקור אותו הוא חזר בו, הספיק לשתף פעולה. כשלהצו עליו עם שאלות הוא התנגד: "אני לא עונה על שאלות", הכריז. "מה זה כאן, רוסיה?"

איך מגיעים לרצוח אותו?

ההגנה — זו היתה תוכנית המיידית, האינסטקטיבית, של כל מי ששמע

והיתה נוכחת כאשר הובא למקום לאחר שנידס: "לא ישנתי כל הלילה. קשה לתאר איך הוא נראה כשהביאו אותו. כל ראשו היה מרוסק. זה היה נורא — כזה אדם נהדר, פשוט אין לי מילים לתאר אותו. כל-כך מסור לחוליו, עדין נפשו".

"יש רק אדם אחד שאלין אני יכול להשתות אותו", הסכים נוסף. "לרבי עקיבא הצדיק".

כיצד קרה שד"ר שפירא נראה באור כה שונה על-ידי אנשים שונים? מסביר זאת ידידו אריה ניר, נציב שירות בתי-הסוהר, הגר בבית הסמוך לזה של הרופא שרצה: "שפירא היה מסור כל כולו לעבודתו.

במדינה

שכנים

מעשים מכוערים

מסביב למכון היופי

כאשר הגיע יעקב לוקסמבורג לישראל לאחר שעבר את מוראות הנאצים באירופה, חשב כי עתה הנה הגיע אל המנוחה ואל הנחלה, כי הלא בין אחיו הוא יושב. לצערו גילה כי הישיבה בין אחיו אינה לא מנוחה ולא נחלה — ביחוד כשאחים אלו הם גם שכנים.

יעקב, קוסמטיקאי במקצועו, רכש דירת קרקע ברחוב ז'בוטינסקי 146 בתל-אביב, כדי לפתוח שם מכון ליופי. לפני כן דאג לקבל את הסכמת השכנים כמוכן. המתה חתמה את שמה. השכנים הסכימו — אך ברגע שהמכון נפתח החלו הצרות: לדבריו, תבעו ממנו לפתע הדיירים 30 אלף ל"י דמי הסכמה עבור המכון. יעקב סירב — ושני הצדדים נכנסו למאבק משפטי ממושך ומר.

המפתיע במאבק המשפטי היה, כי תביעות השכנים לסגירת העסק התקבלו בבית המשפט — מבלי שלוקסמבורג ידע כלל על דבר קיום המשפט.

לבסוף התגלה הסוד: בבית המשפט נמצאו אישורים בחתימתו על קבלת ההזמנות ליישיבות המשפט — אלא שחתימות אלו היו מזויפות.

מישהם אלמונים חתמו בשמו על ההזמנות לבית המשפט — על מנת שהמשפט ייערך ללא ידיעתו.

לוקסמבורג הצליח להוכיח זאת רק בנס — כאשר על אחת ההזמנות לדין נכתב כי אשתו סירבה לחתום.

האלמונית שהציגה עצמה כאשתו המסריבת לחתום שכתה רק את העובדה, כי הקוסמטיקאי הנלחם על פרנסתו הוא אל-מן מזה שנים רבות.

פשעים

שיא החוצפה

או סתם שיגעון?

"זהו שיא החוצפה", פלטה בהשתאות ובקול רם צעירה גיגנית שנסעה בכרמלית במעלה הכרמל.

היא הצביעה על כותרת הצהרון שבידיה, בה סופר על האלמוני שניסה להוציא

מתחה אסא נורמלי?

במירמה רבע מיליון ל"י מנשיא התאחדות בעלי התעשייה — בתואנה שהכסף נועד להלחאה סודית לממשלה.

שאר הנוסעים — נטו להסכים עם תגובתה. ולא רק הם. היתה זו תגובה משותפת לרוב קוראי העיתונים בישראל. "נוכל בקאליבר בינלאומי". "איזו תעוזה, איזה עצבים של ברזל", היו התגובות האחרות. קצת "תנובה", קצת פירסומות.

אלא שיוסף אסא (32), האיש שעורר את דמיונם והתפעלותם-בעל-כורחם של רבבות, איננו נוכל ממולח ברמה בינלאומית, ואף לא ברמה לאומית. אדרבא, שיקול שני של מעשהו, לאחר ההפתעה הראשונית, מצביע מיד כי בנסיון הרמאות שלו היתה יותר כסילות מאשר חוכמה.

אם איננו נוכל מקצועי — מיהו אסא?

היא היתה כל חייו. הוא היה יוצא לבית החולים מוקדם בבוקר, לפני שרוב השכנים קמו בכלל, לפני ששתה אפילו כוס תה. רק אחרי ביקור ראשון במחלקה היה חוזר הביתה לארוחת בוקר. "יחד עם זה, הוא היה בעל התנהגות נוקשה כלפי חוץ. גם דיבורו היה כזה. לא כל אדם היה מסוגל להשלים עם התנהגותו זו, ולראות מאחורי חומת הנוקשות המקצועית את האדם שמאחוריה".

עד

לשיגעון

נראה שצבי צוקר, נהג מכונית המתה, היה אחד מאלו שלא השלימו בשלוש היממות שחלפו מאז הרצח, ניגלו אודות צוקר פרטים נוספים, העשויים לשפוך אור על התנהגותו:

צבי צוקר הוא מוצר אוסיני של ילדות קשה. גדל בבית הרוס. האב עזב את הבית כשהיה עדיין תינוק, עלה לישראל. צבי, אחיו הצעיר ואמו התגלגלו בזמן מלחמת העולם השנייה ברחבי רוסיה, ניצלו מרעב וממוות רק תודות למאמציה העל-אנושיים של האם להשיג לה ולילדיה מזון וקורת-גג.

מכאן הקשר הנפשי העמוק בין הבן לאמו. בארץ היה זה צבי שפירנס את משפחתו שנים רבות. הוא התגורר עד נישואיו בבית אמו, וגם לאחר נישואיו לא ניתק הקשר. האם עשתה ימים כלילות בביתו של הווג הנשוי.

התפתחות אחרת: אמו של צבי נפגשה בארץ מחדש עם אביו — והשניים חזרו לחיות יחד.

זהו הרקע הנפשי שהביא, ככל הנראה, את הבן האוהב לנקום את מה שנראה בעיניו כנקמתה הצודקת של אמו — לקראת יום השנה למותה — במעשה כה נורא.

מעשה שהותיר אחריו כקורבן לא רק את הנרצח, אלא גם רבים אחרים: בבית בודד נאה בפתח-תקוה, אלמנה ושני בנים.

כדירת שיכון ברמת-אביב, אשה ותינוקת.

ובתחנת-המעצר במשרת פתח-תקוה — הקורבן האחרון: הבן שאהב את אמו עד לשיגעון.

חשוד ברצח צוקר מובל למעצר מוצר של ילדות קשה

על הרצח. שכן סיפורים על חולים שלא מרוצים מרופאיהם אינם נדירים. אך עד לזרי רצח לא הגיעו הרברים מעולם.

מה קרה הפעם? מדוע במקרה זה — כן הגיעה טינתו של מישהו לממדי טירוף? קשה לתת לכך תשובה מלאה בשלב מוקדם זה. אולם ניתוח אופיים של הרופא והחשוד ברציחתו, לפי הנתונים שהעלתה חקירת העולם הזה, עשוי להצביע על תשובה אפשרית.

ד"ר שפירא היה דמות מורכבת. פתח-תקוה היא מקום קטן והרופא היה מוכר ברבים, מה עוד שהיה מומחה למחלות-לב בעל שם עולמי. מה דעתם של הרבים שהכירוהו?

ד"ר גיקילי

לא מיסטר הייד

חדים מהם בחרו השבוע להזכיר כיר סיפור ידוע על מקרה שאירע לפני כשנה.

"ד"ר שפירא עבר או, בשבוב מעבודתו הביתה, ברחוב קרן קיימת — ממש ליד המקום בו נרצח השבוע — כאשר אחד השכנים לקה בדיוק באותו רגע בהתקף לב. אשתו של האיש יצאה מבוהלת להזעיק עיק עזרה, ראתה לשמתתה את ד"ר שפירא המפורסם והזעיקה אותו.

לדברי הסיפור, סירב הרופא לעזור. רבים אחרים לעומת זאת בחרו לצייר את ד"ר שפירא באור חיובי.

"ההובי שלו היה דיג", סיפר מוכר שלו. "הוא היה יוצא לדיג על שפת הירקון. אבל כשהיה מעלה דג בחכה, היה משחרר אותו וזורק אותו בחזרה למים. דג אצלי זה כמו בן-אדם, הוא היה אומר, איך אפשר לפגוע בהם?"

"הדיג בשבילו היה גם כן עבודה", סיפר אחר. "הוא היה יושב על שפת הירקון — וחושב על החולים שלו".

הוא היה כמו

רבי עקיבא הצדיק

מספרת פאוליינה בלין, אחות בכת לקה האורולוגית בבית-חולים הסודי,

ארונו של ד"ר שפירא (משמאל) בבית-חולים "השרון" הנגים נורמו חזרה לים